

Huoneessa oli haudan hiljaista. Kukaan ei tiennyt, kauanko he vielä tulisivat siinä huoneessa olemaan. Kukaan ei sanonut sanaakaan, kenelläkään ei ollut asiaa, tai tarvetta asioitaan jakaa. Seitsemän kaiken menettänyttä. Vain lamppu roikkui katosta. Valot oli päällä, mutta huoneessa ei ollut katkaisijaa. Lamppu oli ainoa valonlähde huoneessa, huone oli tyhjä seitsemää kaiken menettänyttä ja lamppua lukuun ottamatta. Viimein yksi totesi: "En kestä enää istua tässä huoneessa, antakaa anteeksi". Ja niin hän sitoi lampun johdon kaulansa ympärille toisten häntä kannatellessa. Kun johto oli kireästi kaulan ympärillä, annettiin tämän ripustautujan tippua ilmaan. Hän sätki hetken, mutta pian taas seurasi hiljaisuus ja kaikki istuivat hiljaa seinään nojaten. Ja taas joku avasi suunsa: "Olin nuorallatanssija, sirkuksessa, kiertävässä sellaisessa... Vaan sitten maailma masentui, eikä kukaan halunnut sirkukseen, ketään ei kiinnostanut, vaikka olisinkin tippunut, tai olisinko nyt ylipäättänsä tehnyt yhtään mitään, niin hävyttömän yhdentekevää se heille oli." Niinpä nousi tämä toinenkin muiden auttamana narun jatkoksi, kun edellistä aseteltiin nurkkaan istumapaikan tarvetta tyydyttämään. Viisi oli yleisössä seuraamassa tuota tuskaista tuskasta vapautumista. Hetken hiljaisuuden jälkeen aloitti taas yksi näistä onnettomista puhumisen: "Muistatteko te vielä sitä päivää, kun maailma masentui? Itse muistan sen kuin eilisen päivän, kuinka enkeli tuli oven taakse itkien kertomaan, että se on ohi, kaikki on ohi. Eihän sitä olisi halunnut uskoa, mutta kun äiti kuoli siinä autokolarissa pikkuveljeni vielä kohdussaan ja isä hukkutautui suohon, niin pakko se oli vähitellen minunkin sitten uskoa". Kärsimyksen täyteen kertomuksen jälkeen hänkin halusi nousta puoleen metriin. Hänet autettiin jälleen yhteisvoimin ylös, vaikka istumapaikoista olisi pian jo ylitarjontaa. Elämän irtoaminen ruumiista kaikui korvissa. Tällä kertaa hiljaisuus kesti pidempään. Tai sitten se vain tuntui pidemmältä. Jokainen tahtoi sanoa nopeasti jotain, ennen kuin hiljainen hetki saisi pyhiä mittoja, jolloin sen rikkominen olisi suorastaan synti. Joku mutisi jotain itsekseen, toinen itki hiljaa suojaten kasvojaan kämmeniinsä. "Väki vähenee, lähtö lähenee." Lohkaisi eräs jäljellä olevista samalla kun askarteli viimeisintä matkalaista alas antamaan tilaa itselleen. Ja rutiininomaisesti taas autettiin lähimmäistä tekemään lähtöä. Voi kuinka koskettavaa, suloista, etten sanoisi. Vaan niin vielä istui kolme hahmoa tuossa ahtaaksi käyvässä huoneessa, missä alkoi jo hapenpuute kivistämään päätä. Yksi näistä kolmesta ryhtyi huutamaan kovaan ääneen: "Miksi minä olen, jos et minua tahtonut!? MIKSI TUNNEN, JOS ET MINUA RAKASTANUT!?". Eikä jääty vastausta sen pidemmäksi aikaa odottamaan, vaan ryhdyttiin esimerkkien ohjauksella ripustelemaan tätä jumalansa kadottanutta tuohon hengen vievään valaisimeen. Lopulta heitä oli enää kaksi. Toinen kysyi kanssaolijaltaan, että kumpi auttaa kumman ylös, ja kumpi taas kasaa keinojakkaraa elonvajaista. Tähän hän sai vastaukseksi "Rakastan sinua". "Mitä?", hämmästeli kyselijä vastausta. "Minä rakastan sinua" toisti toinen vastauksensa. He nousivat seisomaan, ottivat toisiaan kädestä kiinni, avasivat oven ja poistuivat huoneesta.